

Nástup

Snažení našich horlivých dozorců mělo jediný cíl: nechat nás zmizet. Ovšem čistě a spořádaně. Důsledně nás sprchovali, dezinfikovali, holili nám hlavy a dělali z nás anonymní masu, a to průměrně jednou za měsíc.

Chtěli také přesně svoji činnost zaznamenat, z toho důvodu nás často počítali. Tomuto konání věnovali velkou péči. To všechno svědčilo o stavu jejich duše. Jediný záchvěv svědomitosti, a my už jsme seřazené venku v řadách po pěti, bez ohledu na to, kolik je právě hodin, zda je den nebo noc.

Vystřídají se čtyři počítající, jeden druhého navzájem kontroluje. Než dospějí ke shodné cifře, uběhne nekonečně mnoho času. Slunce, mráz, liják, nic z toho je nikdy neodradí. Svědomitě a pedantsky plní svěřený úkol, vykonávají ho se železnou disciplínou. Často dojdou ke zjištění, že chybějící nešťastnice je už mrtvá. Stojíme zpříma v očekávání.

Kolem nás se to hemží psy, bičíky, dozorcí a my čekáme, unavené přemírou pozornosti. Cloumá námi vztek a současně bezmoc, když asistujeme sčítání a odčítání těch tisícovek pomotaných pořadových čísel.

Často se stává, že nás uprostřed noci probudí nadávky doprovázené ranami biče. Biče, to nejsou jen tak ledajaké nástroje, ale ztělesňují zdatnost a přesnost. Podtrhují osobnost toho, kdo je ovládá.

Po důvodu jejich použití není nutno pátrat. Jde o čirou potřebu toho, kdo je tu pánem, vyjádřit svoji sílu, svoji mužnost, svoji důležitost. Onoho rána chladné slunce vyšlo ještě jednou. Pořád vestoje jsme si vyměnily se sestrami pohledy plné naděje.

Bledý sluneční kotouč, okrouhlý mrak, dešťová kapka zachycená špičkou jazyka, a my ještě žijeme.